

No estavem preparats?

written by Carles Suárez i Graells | 18 de novembre de 2017

El nou relat de la direcció institucional és afirmar que la independència proclamada el 27 d'octubre no es va fer efectiva perquè les estructures d'estat no estaven preparades i perquè es tenia el convenciment que Espanya utilitzaria la violència; i la violència és una línia vermella que no es pot creuar.

La major part de les estructures d'estat havien d'estar enllestides pel primer semestre de 2013, segons el Pacte per la Llibertat entre CiU i ERC sorgit de les eleccions de 2012.

Més de cinc anys després, la hisenda pròpia està inoperativa, el Banc Central català o la banca pública són inexistents i la majoria de les altres estructures dissenyades pel Consell Assessor per a la Transició Nacional el mateix 2012, inacabades o inoperatives.

El Govern ho podria haver explicat, la població ho hauria entès perfectament: és impossible crear les estructures estatals operatives dins d'un marc autonòmic i amb un estat hostil que n'impedeix la creació o el desenvolupament per via del Tribunal Constitucional.

El problema no és només de manca de preparació sinó d'una paternalista política comunicativa amb la població, on es deia que estava tot preparat. I quan els més escèptics preguntaven pels detalls, se'ls responia que calia confiança cega amb el Govern, quan no eren directament acusats d'hiperventilats i de dinamitar la sagrada unitat.

La manca de sinceritat amb la població ha estat clau en el naufragi del dilluns 30 d'octubre i en l'acceptació del 155. El Govern no té el monopoli de la culpa de la fallida política comunicativa: tampoc ha ajudat la verticalitat i la defensa acrítica que les direccions d'algunes entitats han propiciat els darrers anys.

Per guanyar un desafiament amb un estat tan poderós com l'espanyol cal una complicitat total entre el front institucional i el front popular: mantenir les tropes motivades sense mentir, explicar la veritat sense alarmar.

Si bé aquest punt explica la claudicació, és més preocupant el postulat sobre la línia vermella.

Deixem-ho clar: no existeix un escenari d'independència dins el marc constitucional espanyol. I no existeix una correlació de forces a Espanya per canviar el marc constitucional. Per tant, només es pot aconseguir la independència superant amb fets consumats el marc constitucional espanyol. I Espanya sempre reaccionarà amb hostilitat qualsevol intent de superar amb fets consumats el marc constitucional, augmentant els costos (ja per si existents) de crear un nou estat.

Posar una línia vermella vol dir no assumir els costos i condemnar el sobiranisme al processisme infinit o, pitjor, al retorn a l'autonomisme. O la independència es fa a fets consumats o no es pot aconseguir la independència en l'escenari actual.

La secessió no és inevitable per determinisme històric, sinó subjecte a les condicions socioeconòmiques, i existeix actualment una finestra d'oportunitat per aconseguir-la.

Primer, en l'àmbit estructural, a causa d'un marc general provocat per la Gran Recessió i l'austeritat, que va motivar l'augment exponencial de l'independentisme (com d'altres moviments pro sobirania arreu d'Europa i del món).

I segon, a escala conjuntural, a causa d'un marc particular que ha impulsat el moviment els darrers mesos, ajudat per la gestió dels atemptats de l'agost, l'empoderament de la població que va dir alhora no tenir por ni a la temeritat terrorista ni al parafeixisme, i va defensar amb els seus cossos els edificis públics i seus de partits el 20 de setembre i els col·legis electorals l'1 d'octubre.

Aquell impuls, sumat al descrèdit internacional d'Espanya, era suficient per culminar la revolta el 10 d'octubre. Però la pressió pública dels sectors adversos als costos de la independència va motivar la rendició.

La situació actual és esperpèntica: un Govern legítim a l'exili amb limitada operativitat, mentre a Barcelona no s'evita el col·laboracionisme dels departaments amb el 155. Les delegacions exteriors, vitals per aconseguir reconeixements internacionals, desertades i abandonades des del dilluns 30 d'octubre.

Realment creiem que Espanya en permetrà la reobertura el 22-D si guanya la majoria sobiranista? Només es podran reobrir a fets consumats.

Urgeix que les llistes sobiranistes expliquin com es recuperaran aquests espais, com es restabliran les estructures republicanes i com es farà efectiva la Llei de Transitorietat aprovada per la majoria democràtica del Parlament. En sí, exposar clarament com s'implantarà la República.

És urgent fer autocrítica. I sincera. I actualitzar el full de ruta que sí assumeixi l'hostilitat de l'Estat sense que això signifiqui deixar d'intentar aconseguir la independència en l'escenari actual. Abans que es tanqui la finestra d'oportunitat. Abans que es consolidi el retorn a l'autonomisme.

Encara hi som a temps. Hi ha escletxes d'esperança, com la vaga general del 8-N, on el poder popular, organitzat aquest cop en estructures horitzontals, va mostrar que sí es podia controlar el territori i podria, amb més impuls, fer efectiva la independència.

No es tracta, però, només de bloquejar carreteres, sinó d'alliberar les conselleries i les institucions ocupades, reobrint les delegacions a l'exterior com a ambaixades provisionals de la República i sobretot, amb una nova aliança

sincera i transparent entre els fronts institucional, internacional i popular. Perquè cal tenir clar que siguin quins siguin els resultats del 21D la disjuntiva seguirà sent la mateixa: o fets consumats o autonomisme.

La República viurà mentre es defensi. No estàvem preparats? No, no ho estàvem, calia més complicitat entre el front institucional i el poder popular. Aquesta complicitat és la principal estructura d'estat per assolir la independència. I no depèn del Tribunal Constitucional. Depèn de nosaltres mateixos.